

R. J. HENDON

KORCSOK

FÖNIX
ASTRA

1.

Overtoun játszóterei minden képzeletet felülmúltak. A mászókak a levegőben forogtak, az ugrószőnyegek akár hat-hét méter magasra is kilótték a gyerekeket, a vetített, háromdimenziós háttér pedig vagy a világűrbe, szemkápráztató aszteroidamezők közé, vagy idegen világok fülledt dzsungelibe röpítette el őket. Hologramszörnyeket és támadó űrhajókat lehetett dobálni lebegő, zselés tapintású golyókkal, ha pedig valaki elesett, vagy lepottyant egy játékról, soha nem ütötte meg magát.

A játszótéren csak három gyerek lézengett, közülük a legkisebb, egy vékony, sápadt, bubifrizurás lány azonban mégis balesetet szenvedett. Rany Seren épp az ugrószőnyegen múltatta az időt, amikor a másik két kölyök, egy szőke ikerpár fiú tagja a hologramcélpontok helyett őt pécézte ki magának.

– Hé! Hagyd abba! – kiáltotta Rany az ugrószőnyegen, amikor az egyik golyó centiméterekre került el az arcát.

– Célba dobás! – rikkantotta a fiú.

– Te akartál velünk játszani! – Több se kellett a húgának, utánaozni kezdte bátyját.

Hamarosan golyók záporoztak Ranyra, kettő az arcát, három a mellkasát találta el, nem is látott semmit. Az ugrószőnyeg újra és újra magasba dobta, de már nem tudta irányítani magát, így nekirepült a forgó mászóka oldalának. A bordáit érő ütéstől belészorult a levegő, s amikor lezuhant a puha talajra, egy darabig meg sem bírta mozdulni.

A testvérek odarohantak hozzá; ahogy Rany kinyitotta a szemét, aggodalmat látott az arcukon.

– Nem esett bajod? – kérdezte a csintalan képű fiú.

– Nem... De szemét voltál! Mondtam, hogy hagyd abba!

– Figyi, nem kell úgy mellre szívni, csak szórakoztunk kicsit!

Rany válaszra sem méltatta; a lány segítségével felült, és pár percig mélyeket lélegzett. Az oldala sajgott az ütéstől, azonkívül kicsit szédelgett.

– Ugye nem fogsz beköpni minket? – kérdezte a fiú, és Rany, ha nem érezte volna olyan rosszul magát, kineveti azt a gyáva arckifejezést, amellyel ránézett.

Nem baj, ha kicsit bejved – gondolta, így hát válasz nélkül hagyta.

– Ne már, ne csináld! – szólott utána a fiú, amikor felkelt, és elindult.
– Csak játszottunk. Ha akarod, eljöhetsz velünk holnap a holoházba...

Rany semmi mást nem akart, csak hazamenni és aludni. Látásból ismerte a testvérpárt, a nevüket nem tudta, csak a játszótér felé menet találkozott velük. Már akkor tudta, hogy nincs szerencséje; épp azért választotta ezt az esti időpontot és az idős polgárok lakóparkjában megbújó játszóteret, mert itt ritkábban futott össze más gyerekekkel.

A nap már lenyugodott, csillagtalán éjszaka borult a városra. A vetített háttér kikapcsolt, a játszóteret csak az utcalámpák világították meg, a fénykörön kívül sötétség honolt. Rany esküdni mert volna, hogy hallott valamit. Közben a testvérek még mindig győzködtek, hogy ne árulja be őket.

– Miért kell ebből olyan nagy ügyet csinálni?

– Hallgass már! – sziszegte Rany, mire a fiú elképedt.

A kislány most már biztos volt benne, hogy jól hallotta: puha léptek zaját, furcsa, halk lihegést és még valami mást...

– Halljátok ezt?

– Mit? – kérdezte a szőke lány.

– Olyan, mintha morogna valami.

Erre már mindhárman fülelni kezdtek, és egy irányban kémlelték a játszótéren túl nyújtózó sötétséget. Ott, ahonnan a morgást sejtették, még a házak ablakai sem szolgálhattak fényforrásként, mert közvetlenül előttük tornyosult a várost övező hatalmas betonfal komor monolitja.

Mindhárman tudták, a Fal őket hivatott védelmezni a külvilágban leselkedő veszedelmektől, mégis gyakran előfordult, hogy valaki vagy valami átjutott rajta.

A szőke lány reszketni kezdett.

– Gondolod, hogy egy korcs az?

– Tuti, hogy az!

Bátyjába karolva igyekezett bátorságot meríteni, aki azonban ki-

rántotta magát testvére öleléséből, odament a zselégolyókat termelő medencéhez, felvett egyet, és behajította az árnyékok közé.

– Takarodj innen, te dög! – rikkantotta utána. A golyó szétloccsant a járdán.

– Kérlek, ne csináljátok ezt! – csóválta a fejét Rany.

– Ha egy korcs az, akkor el kell kergetni. Tudod, milyenek ezek a dögök.

Rany úgy emlékezett, hogy épp ennek az ellenkezőjét tanácsolták a városőrség közérdekű tájékoztatói. A korcsok veszélyt jelentettek mindenkire, és néha, teljesen megjósolhatatlanul csak úgy előbukkan-
tak a mélyből, hogy megtámadják a polgárokat.

A másik testvér is felmarkolt egy golyót, de még nem hajította el.

– Inkább menjünk innen! – javasolta Rany borzongva, mert a mor-
gás erősebb lett.

– Mi van, betojtál? – A fiú arcára visszatért a gúnyos fintor, és vállba
bökte hűgát. – Adjunk neki!

– Ne csináljátok!

Rany hiába figyelmeztette őket, a testvérpár kezéből egymás után
záporozni kezdtek a zselégolyók a sötétben rejtőzködő lény felé – de
már nem sokáig.

Az árnyékok közül egy szőrös, vicsorgó szörnyeteg rontott ki, ész-
vesztő sebességgel. A három gyereknek földbe gyökerezett a lába, a fiú
dobásra emelt karja megdermedt, és végzetes másodpercek teltek el
úgy, hogy egyikük sem tudta, mit is kellene most tennie.

Rany volt az első, aki észhez tért, és elkiáltotta magát:

– Fel a mászókára! Gyorsan!

Ő maga már a harmadik fokot mászta meg, amikor hátrapillantott,
s legnagyobb rémületére azt látta, hogy a testvérpár inkább futásnak
eredt.

– Ne! – sikította. – Sokkal gyorsabb nálatok!

És valóban, a korcs csak rövid kitérőt tett, hogy elkapja Rany lábát
– a lány az utolsó pillanatban húzta fel magát olyan magasra, ahol az
állat klaffogó állkapcsa nem érte el a bokáját –, de amikor látta, hogy
nem fog menni, újra a testvérek nyomába eredt.

A fiú futott gyorsabban, bár a húga csak pár lépéssel maradt le mögötte. Rany a mászóka tetejét ölelte, onnan nézte borzadva, hogyan érik el a négy lábú fenevad tühegyes fogai a szőke lány bokáját. A bestia akkorát rántott rajta, hogy a gyerek állkapcsa a földnek csapódott, s azonnal elájult. Rany legalábbis azt kívánta, hogy ne legyen eszméleténél, és ne érezzen semmit abból, amit a korcs művel: egyik lába a lány vállát szorította a földhöz, miközben fogai feltépték a nyakát.

Vér fröccsent szét a fehér járdán, a fiú pedig testvére nevét kiáltotta. Ő már épp elérte volna a kerítést, de most visszafordult, hogy megrúgja a hűgát marcangoló állatot. A korcs felvinnogott, hátraugrott, majd felborzolta a szőrét, amitől még nagyobbnak tűnt, mint eddig, leendő áldozatának pedig inába szállt a bátorsága. A mászóka tetején kapaszkodó Rany látta a korábban olyan magabiztos arcra kiülő rettegést.

– Gyere, mássz fel! Gyorsan!

A fiú futásnak eredt. Hamar elérte a mászókát, de a vadállat már akkor a sarkában volt, amikor még csak a második fokra lépett fel, végül elkapta a bokáját. A fiú üvöltött a fájdalomtól, de karjával átkulcsolta a mászókát, hogy a korcs ne tudja lerántani.

Rany lemászott addig, hogy elérje a kezét, ám amikor rájött, hogy nem bírja felhúzni, még lejjebb merészkedett, és megpróbálta megrúgni a vadállatot. A korcs pofája piroslott a vértől, a fiú bokáján és vádliján pedig cafatokban lógott a bőr, elkeseredett, fájdalomba torzult arcán könnyek csorogtak.

– Segíts! Kérlek...

Ez volt az utolsó, amit ki bírt nyögni, mert a következő pillanatban a korcs lerántotta a földre. Rany még épp elkapta a kezét, vele együtt zuhant, és mögöttük, hanyatt érkezett a puha talajra. Nyomban felült, mászni kezdett hátrafelé, de közben nem bírta levenni a szemét arról, amit a korcs művelt vergődő prédájával.

Menekülése közben a kislány háttal nekiütközött annak a konzolnak, amely a játszótér hologramjait irányította. Egy hirtelen ötlettől vezérelve felnyúlt, és találmra rácsapott a kijelzőre. A játszóteret megtöltötték azok a vetített, repkedő szörnyek, amelyeket néhány perccel korábban még a testvérek dobáltak a zselégolyókkal, és ezek

végre megzavarták annyira a korcsot, hogy eleeressze a fiút. Ugrált, forgott, fogaival kapdosott a testetlen ellenségek felé, amelyek valósággal rajzottak a mászóka körül.

Percekig tartott, mire a vadállat rájött, hogy nem valódi ellenféllel harcol, s ekkor észrevette a konzolnak háttal ülő Ranyt. A lány becsukta a szemét, mert tudta, mi következik most. Nem volt hová menekülni előle, hiszen a korcs éppen ő és az egyedüli biztonságot jelentő mászóka között állt.

Rany a tenyerébe mélyesztette a körmét, és várt – de nem történt semmi. Óvatosan résnyire nyitotta a szemét, s azt vette észre, hogy az állat figyelni őt. Már nem vicsorgott, nem borzolta a szőrét, csak bámult rá döbbenetesen kék szemével. A fiú nyöszörgése végleg elhalt mögötte.

A korcs szimatolni kezdett, nedvesen csillogó orra szaporán mozgott. Kinyitotta a száját, komótosan lenyalogatta a vért hosszúkás pófájáról, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét Ranyról. Aztán elfordult, mintha indulni készülne. Ekkor visszhangzó dörrenés szakította át a játszótér csendjét, és az állat feje szétrobbant. Rany felsikított ijedtében, a fenevad pedig a földre rogyott.

Kiáltások harsantak, csizmás lábak dübögtek a járdán, de Rany még akkor is csak kábán érzekelte a külvilágot, amikor a városőrség egyik tagja leguggolt elé, és finoman megpofozgatta az arcát.

– Nem esett bajod? – kérdezte a sűrke páncélba öltözött nő. – Válaszolj! Nem sérültél meg?

– Nem... – motyogta Rany, azonban nem bírta elszakítani a tekintetét a korcs fejetlen tetemétől. – Engem nem bántott.

2.

– *Overtoun. Az otthon, amely védelmet nyújt... A szerető szülő...
A precíz házmester...*

Rany félreállt, hogy elengedje a halottszállító robotot, amikor a szemközti házfalon megjelenő reklám elvakította. Elfordult, és figyel-

te, hogyan emeli be a robot a kicsi, fekete hengerre emlékeztető korporsót a maglevbe, amely összezárta fölötté buborékszerű kupoláját, mintha egy törekeny kincset ölelne magához. Az üveggömbre hasonlító jármű ekkor hangtalanul ellebegett a mágneses szalagok fölött, fel-futott az egyik ház oldalán, kikerülte annak piramis formájú csúcsát, végül eltűnt mögötte.

A Rany közelében álló városőrök összesúgtak:

- Megint egy támadás. Most három gyerek.
- Átkozott korcsok...

A fényreklám eközben vidám tömeg képét vetítette a mögöttük lévő fehér falra.

- Ünnepeljük meg együtt otthonunk alapításának ezerkilencszázadik évfordulóját! Minden polgárt szeretettel várunk a Noé-napi parádé megnyitóján, holnap este nyolckor a Városháza előtti téren.

Miután a vetítés befejeződött, a házfalakat megfestette a városőrség drónjainak piros-kék villódzása. A helyszínt lezárták a kíváncsiskodók elől, sárga szalaggal kerítették körbe. Rany már egy órája várt arra, hogy valaki hazavigye, de a hatóságok eddig nem foglalkoztak vele. Miután azonosították a karjába égetett tetoválás alapján, továbbá meggyőződtek róla, hogy nincs szüksége elsősegélyre, leültették egy padra, és azt mondták neki, várjon. Meg szeretne volna kérdezni, szóltak-e mamának vagy a nővérének, Soyának, ám valahányszor odament a városőrök parancsnokához, az mindig lepisszegte, és visszaparancsolta a helyére.

A tragédia után apránként odaszállingóztak az emberek. Néhány idős asszony, aki ismerte a testvéreket, sírva fakadt, de a többség inkább csak jót csámcsogott az eseten.

- Tegnap este láttam itt egy barbár gyűjtögetőt. Biztos ő rejtette el azt a korcsot - mondta egy nő, akinek lassan változó tetoválások borították az arcát.

- Rohadt barbárok! - szitkozódott egy égnek álló frizurájú férfi. - Ugyanazt kéne tenni velük, amit a korcsokkal!

- Teljesen megőrült ez a város, amióta beengedik ide azt a sötéredéket...

Rany összébb húzta magán a pokrócot, és átült egy távolabbi padra.

Nem sokkal később felismert valakit az újonnan érkező hatóságok között, aki mama rendszeres vásárlója volt a család régiségboltjában. A sovány, csontos arcú férfi átbújt a sárga szalag alatt, majd odament a korcs letakart teteméhez. Rany megint felkelt a padról, hogy szerencsét próbáljon vele, de néhány lépésre megállt, és csak hallgatta, mit beszél a férfi a városörökhöz.

– Onnan rontott ki? És rátámadt a gyerekekre?

A játszótéren túl, a Fal tövében vízelvezető árok futott, amely nagy, kerek csatornanyílásba torkolt. A lány eddig észre sem vette, de most a reflektorok megvilágították.

– Ühüm. – A városőr unottan nekidőlt a hintaállványnak. – Megint a délkeleti Fal, a Kráter mellett. Milyen különös véletlen... Rohadt barbárok!

– Arra céloz, hogy a barbárok miatt támadnak az állatok? – somolygott a sovány férfi. – Hogy a kráterlakók uszítják ránk őket?

– Maga szerint persze ártatlanok.

– Vannak felvételek a támadásról? – kérdezte a városőrtől, miközben készített néhány képet.

– Csak abból a szögből – mutatott felfelé. – Nem zsúfolták tele a környéket térfelügyelőkkel.

– Hány túlélő van?

– Mindössze egy, az a lány, ott.

A férfi most felnézett a tetemről, és észrevette Ranyt, aki kidugta a karját a vállára terített pokróc alól, úgy integetett neki félszegen.

– Rany! Uramisten...

– Jó estét, dr. Lorens!

– Nem esett bajod? – Lorens odarohant hozzá, és leguggolt elé.

Rany megrázta a fejét.

– Borzalmas, ami a barátaiddal történt, borzalmas... – csóválta a fejét a férfi.

Rany eltemette a testvérek halálának emlékét tudata legmélyére, és csak a korcs fenyegető – de bizarr módon gyönyörű –, ragyogó kék szeme járt az eszében.

– Tudom, hogy ez nagyon nehéz most neked, mégis meg kell kérdezem: el tudod mondani, pontosan hogyan történt az eset?

Visszaültek a padra, és a lány beszámolt mindenről, kezdve onnan, hogy a testvérek golyókkal dobálták meg az állatot, egészen azzal bezárolag, hogy a városőrök agyonlőtték. Egyedül azt a különös megérzést hagyta ki, mely akkor fogta el, amikor a korcs szemébe bámult. Úgy érezte, az állat nem bántotta volna őt, de nem mert kimondani, mert félt, hogy Lorens bolondnak vagy hazugnak nézi.

Hiszen a korcsok mindent és mindenkit megtámadtak Overtounban. A város alatti atombunkerek hosszú, labirintusszerű rendszeréből jártak fel időnként, amelyet száz városőrrel is évekre tartott volna kipucolni. Rany ezt az egyik híradásban hallotta.

– Szóval felhergelték a kutyát?

– Kutyát? – vont a szemöldökét Rany. Még sohasem hallotta ezt a kifejezést, mégis furcsán ismerősnek találta.

– Ez az igazi nevük – magyarázta Lorens. – A „korcs” csak afféle sértésként ragadt rájuk még több száz évvel ezelőtt.

– Nem tudtam.

– Sokan nem ismerik őket. Igazából csak mi kevesek, akik hivatalból tanulmányozzuk az élővilágot, foglalkozunk az eredetükkel.

Rany úgy érezte a szavaiból, hogy a férfi nem csak „hivatalból foglalkozik” a korcsokkal. Félszeg mosolya egyáltalán nem illett a tragédiába fült esethez.

– Valaha az egyik legszokásosabb állatfaj volt a Földön. Képzeld, akadt akkora, amekkora elért volna a zsebedben, de olyan hatalmasak is voltak köztük, mint egy íróasztal! Mára a többségük olyan, mint ez itt, de azért még találni néhány fura szerzetet köztük. Ahogy elnézem, ez a példány csonka farokkal született. Vagy talán leharapták?

Beszélgetésüket felhördülés és kiabálás szakította félbe. Helyi lakók egy csoportja körbevett valakit, lökdösődés támadt. Rany nem látta, kicsoda váltotta ki az indulatokat, de a gyorsan közbeavatkozó városőrök hamarosan kiemelték a tömegből az illetőt: a kissé köpcös, kopaszodó, olcsó ruhát viselő férfi egyáltalán nem illett a városi előkelőségbe. Rany először nem is értette, hogy keveredett erre a kör-

nyékre, ám ahogy elrámigálták előtte a városőrök, észrevette a férfi kabátján virító, piros kört, a gyűjtögetők megkülönböztető jelzését.

– Nem csinátam semmit! Mi bajuk van? Mi történt? – hadarta a gyűjtögető.

Rany felismerte vékony hangját, mely szinte gyermeki cincogásra emlékeztetett, és emlékezett rá, hogy aznap találkozott már vele mama régiségboltjában, ahol atomkori kacatokat árult.

A városőrök Mentmore parancsnok elé vitték, aki megvetően végigmérte, aztán faggatni kezdte. Eközben a feldühödött tömeg kitartóan taszigálta azt a négykerekes automata járművet, amelyen a gyűjtögető eladásra szánt portékái álltak ingatag halmokban.

– Mi bajuk van vele? – súgta Rany Lorensnek.

– Azzal gyanúsítják, hogy ő uszította rátok a kutyát.

– Ez hülyeség! – háborodott fel Rany, azzal felpattant a padról.

– Ne, ne menj oda! – próbálta visszatartani Lorens, de a lány ad-digra odaszaladt a városőrökhöz, és átfúrta magát két egyenruhás között.

– Ez az ember nem csinált semmit! – kiáltotta, mire a parancsnok egy pillanatra meghökkent.

– Menj vissza a helyedre, ne avatkozz bele!

Rany karját már el is kapta az egyik városőr, hogy elvigye, de a lány nem adta fel. Felháborította az igazságtalan bánásmód a gyűjtögetővel szemben.

– Senki sem uszította ránk a korcsot! A testvérek a saját hülyeségüknek köszönhetnék, hogy nekik esett.

Mentmore parancsnok arca ijesztő, vörös árnyalatot öltött.

– A saját hülyeségüknek?! Emlékeztetnék rá, hogy az a dög fel-tépte a barátaid torkát!

– Emlékszem – válaszolta Rany rezzenéstelen arccal. – De ez az ember nem tehet róla.

– Vigyétek már innen ezt a gyereket!

A városőrök elvonszolták, közben hallotta Lorens sopánkodását, amivel csitítani próbálta, de Rany túlkiabált mindenkit.

– A testvérek tehettek az egészről! Ez az ember ártatlan!

Mentmore parancsnok intett, mire az emberei betuszkolták a gyűjtögetőt az egyik maglevbe. Eközben a tömeg már apró darabokra zúzta az önjáró kocsiról lehullott csecsebecséket, és fel akarták borítani a járművet.

– Tanúskodom! – kiabálta Rany egy hirtelen ötlettől vezérelve. – Tanúskodom mellette!

A lányt elvonszoló városőr most megállt, és visszakiáltott a felette-sének.

– Parancsnok úr!

– Mi van?

– Azt mondja, tanúskodik...

Mentmore fáradt sóhajjal beletúrt a hajába. Rany is tudta, amit mindenki más: ha egy overtouni polgár tanúskodik egy külvilági ügyében – még ha gyerek is az illető –, annak nagy súlya van a bíróság szemében.

– Szóval tanúskodsz? – morogta a parancsnok, miután odament Ranyhoz.

– Igen.

– Azt ugye tudod, hogy ha hazugságon kapunk, annak súlyos következményei lesznek?

– Nem hazudok! – vágta rá elszántan a lány. – Ez a férfi ott járt ma délután a nagymamám régiségboltjában, láttam, és a nővérem is tanúsíthatja. Nem is volt nála akkora ketrec, amiben behozhatta volna azt az állatot! – Felbátorodott azon, hogy végre meghallgatják, még ha kelletlenül is, ezért folytatta: – Az a korcs onnan szaladt ki, és senki más nem volt a közelben. De ezt már elmondtam maguknak kétszer! Különben is, minek jött volna most vissza ide ez az ember, ha ő uszította ránk? Azért, hogy megverjék, és börtönbe zárják? Ennyire senki se ostoba!

Mentmore parancsnok arcán látszott, hogy szívesen mondana neki néhány keresetlen szót, de végül csak annyit kérdezett:

– Befejezted?

– Igen.

A városőrök végre szétoszlatták a tömeget; a dühödt emberek idő-

közben teljesen tönkretették a gyűjtögető fáradságos munkával összeszedett áruját. A férfit nem engedték el, a maglev az őrsre szállította, de Rany őszintén remélte, hogy ejteni fogják a vádakat.

Mikor újra kettesben maradtak Lorenszel, a férfi halkán elismerte:

– Nagyon bátor voltál.

– Utálom, ahogy bánnak velük – dünnyögte Rany. Még mindig remegett az indulattól. – Mintha nem is emberek lennének.

– Erre tudod, mi lenne sokaknak a válasza, ugye?

A kislány hallgatott.

Mentmore parancsnok megint visszajött hozzájuk, de Rany ezúttal is levegőnek nézte.

– Maga végzett már, doki? Jó lenne végre feltakarítani ezt a mocskot.

– Egy pillanat, parancsnok. Mindjárt készítek pár képet a csatornanyílásról is. Ranyt viszont már rég haza kellett volna vinnie valakinek.

– Majd mindjárt hazavisszük...

A mindjárt csaknem fél órával később jött el. Addig Rany végignézte, hogyan tüntetik el a takarítórobotok a korcs tetemét. Dr. Lorens irányította a gépeket; mutatóujját a semlegesítő robotra szegezte, hüvelykjét pedig felfelé mozdította, mintha egy láthatatlan kapcsolót kattintana fel. A kézfejére tetovált vonalak és körök közt az egyik halványan felfénylett egy pillanatra, azután a robot elindult, hogy egy csípős szagú folyadékkal lepermetezze a tetemet. A ráfújt permetlé gyorsan feloldotta a bőrt, a húst meg a csontokat, míg a végén nem maradt utána más, mint egy nagy, bűzlő tócsa, amit aztán a kicsi gépek felszippanthattak, és fényesre polírozták a helyén a járdát.

Rany csaknem elaludt a padon. Amikor végre szólt neki az egyik városőr, hogy szálljon be a maglevbe, már alig bírt felállni, annyira elfáradt.

– Igyekezz már!

Rany sóhajtott, és elköszönt dr. Lorenstől; elege volt már abból, hogy mindig csak parancsolgatnak neki. Ráadásul egyáltalán nem érezte jól magát, szédelgett, vékonyka lába remegett, ahogy megtette a kilométereknek is beillő néhány lépést a maglevig.

A jármű puha ülése úgy ölelte körbe, mint egy fotel. A buborék néhány centiméterrel a mágnesszalagok fölött siklott, amelyek keresztül-kasul behálózták egész Overtount. Néhol az utcák között kanyarogtak, máshol felemelkedtek az épületek fölé, vagy azok oldalán futottak, de sehol sem merészkedtek olyan magasra, hogy a maglev utasa megpillanthassa a Falon túli vadont vagy a Krátert, a barbárok lakónegyedét – ami odakint várta az embert, arra senki sem volt kíváncsi.

A búrán tükröződő éjszakai fények delejezték Ranyt, és a lány érezte, hogy szemhéja lassan lecsukódik. Mielőtt magával ragadta volna az álmot, utolsó megfogható gondolata az volt, hogy a vér fém ízét érzi a szájában.

3.

A fekete kutya kidugta fejét a sötétből, és beleszagolt a levegőbe. Érezte az eső bűzét, és tudta, hogy nem ihat belőle, mert ez a víz rosszat tenne neki. Nem az a hűsítő, szomjat oltó víz volt, amiből csak messze, a sötét alagutak mélyén talált az egyik jó orrú falkatag. A szivárgó csőből bármikor bőségesen ihattak, soha nem apadt el, és mindig tiszta maradt. Ott volt a Falka táborhelye; sehol máshol nem ismertek olyan vízelőhelyet, ahol ne lettek volna százával az emberek.

A kutya az eső ellenére is érezte az emberek szagát. Itt, a felszínen voltak a legtöbb, de gyakran a föld alá is lejöttek, hangoskodással, tűzzel és durranásokkal. A Falka rettegett tőlük, mert a durranások mindig halált jelentettek. Ez az első, amit egy kölyökkutya megtanult a Falkában: az emberektől minden körülmények között óvakodni kell!

A fekete kutya is ezt próbálta megtanítani kölykeinek. Fiatal volt, termetre valamivel kisebb, mint egy nőstény farkas, sima szőrét itt-ott barna jegyek tarkították, oldalra konyuló füle és leszegett feje egy mindig óvatos állat benyomását keltette. De a megfontoltság és a lankadatlan figyelem valamikor kevésnek bizonyult. Az alomnyi kölyök közül, akiknek életet adott, egy sem érte meg az ivarérett kort. Túl gyen-

gének bizonyultak ahhoz, hogy kibírják ebben a nyirkos világban, ahol minden szag veszélyt hordozott.

Mikor az utolsó kölyök is elpusztult, az állat továbbállt, bejárta csaknem az összes alagutat, szemetet és bogarakat evett. Az éhhalál küszöbére sodródott. Ekkor talált rá a Falka, amely lassacskán befogadta, miután mindegyik tagja megbizonyosodott róla, hogy a nyugodt, alázatos szuka nem jelent rájuk semmilyen veszélyt.

A Falka olyan volt, mint egy nagy család – egy közösség, melyben állandó küzdelem zajlott a családfői posztért. A fekete kutya mindig hátrahúzódott, kimaradt az efféle harcokból, ám így sem kerülhette el, hogy kisebb-nagyobb sérüléseket ne szerezzen a rivalizálás során kirobbanó verekedésekben. Egyszer még a fülét is átharapta egy vad természetű ifjú, de a Falka kiúzta az agresszív állatot. Később az egyik felső alagútban találtak rá a tetemére. A Falkán kívül, a szigorú hierarchia és szabályok híján kevés esélye maradt a túlélésre.

De a Falka tagjai sem tarthatták be mindig a saját maguknak felállított egyszerű törvényeket. Hiába őrizték a tiszta forrást, az olyan mélyen volt a föld alatt, hogy patkányokon és bogarakon kívül más élelmet nem találtak odalent. A patkányok ugyan zsírosra híztak az emberek által eldobált maradékoktól, ám túl fürgék voltak ahhoz, hogy a kutyák elkaphassák őket. És ha egy kisebb, ügyesebb falkatag mégis eljuttat egyet, a patkányhús olyan fanyar volt, hogy csak a mardosó éhség miatt fanyalodtak rá. Ezért időről időre feljártak a felszínre élelmet szerezni, viszont itt sem volt könnyű dolguk. A magas lények által hagyott maradékok sokszor veszélyesnek bizonyultak, előfordult, hogy az a kutya, amelyik evett belőle, szörnyű fájdalmak közepette elpusztult. Ezért megtanulták, hogy soha ne nyúljanak olyan húshoz, amely mellett döglött patkányok hevernek.

Az elhagyott alagút kijárata tágas építési területre nyílt, melyet fehér, magas házak vettek körbe. Egyetlen fűszál nem sok, annyi sem nőtt itt. Mindenhol ládák, hordók és konténerek álltak, sokkal nagyobbak, mint a legtermesebb kutya.

Egy vékony lábú, barna kutya állt legelől, orra magabiztosan meredt az égbe, szálkás szőre esőtől ázott, egyik mellső lábát bármilyen

eshetőségre készen emelte futásra. Minden falkatag őt nézte. Nem ő volt a vezér, de a többi állat elismerte orrának csálhatatlanságát, és megbíztak benne.

A falkavezér, egy öreg, méretes, fekete-barna szőrű kan még nem talált legyőzőre. Harcedzett teste teli volt energiával, koráról csupán teljesen ősz pofája és komoly szeme árulkodott. Nem tűrt meg maga körül semmi engedetlenséget. Ott állt lesben a vadászkutya mögött, hogy észhez térítse, ha túlságosan magával ragadná a zsákmány illata.

A vezér párja, a fehér szőrű, fiatal szuka is a közelben bújt meg, a Falka többi tagjára vigyázott. Legalább olyan nagyra nőtt, mint a kan; álló füle és lompos farka csapzott lett az esőtől.

Az egyik fiatal, tapasztalatlan eb megrázta magát, hogy megszabaduljon a víztől, közben farka az egyik hordó oldalát csapkodta. A vezérnőstény az állat szemébe bámult, de nem ő teremtette le; a fekete kutya figyelmeztetésképpen az oldalába csípett, mire a kölyök rögtön meghunyászkodott. A többi szuka közt a fekete állt legmagasabban a Falkában, azonban ők kevés kivétellel mind fiatalok vagy vén, gyenge állatok voltak, és inkább szorultak féltő gondoskodásra, mint acsargó erőfitogtatásra.

A leghátsó kutya még az alagút szájánál bujkált, egész testében reszketett, farkát maga alá húzta, fejét leszegte. Kicsit kacsázva járt, mert hátsó lábain és a bal mellsőn négy helyett öt ujj nőtt, ami mindent megnehezített, a vadászattól a menekülésig. Egyenesen csodaszámba ment, hogy ilyen magas kort élt meg. Mindig a fekete nyomában járt, mert mellette biztonságban érezte magát. Erős kapocs fűzte össze kettejüket már az első naptól fogva, hogy találkoztak. Azon az estén az öt lábujjú a lesoványodott, sebzett kutyát nyalogatta, később a hideg éjszakákön hozzábújt, hogy felmelegítse. A szűkös zsákmányon megosztottak, akármelyikük is hozta.

A kutyák egyre több embert éreztek a falakon túl, mintha gyülekeztek volna. Összes érzékszervük veszélyt jelzett, minden háton felborzolódtott a vizes bunda. Mégsem menekülhettek el, a falkavezér nem tűrt volna ilyesmit, és ösztöneik is azt súgták, hogy mindig jobb a Falkával, mint egyedül.

Mindegyik kutya megdermedt, amikor megláttak néhány embert. Egyelőre nem jelentettek rájuk fenyegetést, kevesebben is voltak, mint a Falka tagjai. A kutyák nem értették a beszédjüket, de a jó orruak pontosan tudták, hova mennek éppen: ugyanarra a helyre tartottak, ahová a Falka is el szeretett volna jutni. A sok konténer közül az egyik étel illatát árasztotta magából. A fiatal kan, aki legutóbb megelégette a zuhogó esőt, most vakkantott egyet. Az emberek biztosan meghallották az ugatást.

Nyikorgó hang hallatszott az eső zuhogásán keresztül. A kutyák kíváncsian felkapták a fejüket, mert a hús illata erősebb lett. Ilyen bőséges zsákmányból az egész Falka megtömhetette volna a hasát, jólakhattak akár napokra. Nem hagyhatták, hogy az emberek megelőzzék őket.

A vadászkutya már nem bírta tovább; feszült teste hirtelen szinte kirobbant, ahogy lábai megiramodtak. A falkavezér utánaloholt, hogy megfékezze, de térsa sokkal gyorsabb volt nála. Ugatva rohant az emberek felé, közben észre sem vette, hogy az udvar nagy kapuja kitérült. A mögötte gyülekező többi ember egyszerre tódult be a területre, ordítottak és fenyegetőztek, de nem a kutyák érdekelték őket, hanem saját fajtársaik, akik a zsákmánynál álltak. Azok megrémültek tőlük, és menekülőre fogták. Ekkor ügetett be közéjük a vadászkutya.

Pár pillanattal később bekövetkezett az, amitől a kutyák a legjobban féltek: elkezdődtek az ijesztő durrogások. Percek alatt teljes lett a káosz. Az ebek szétszaladtak, menekültek a halált hozó dörgés elől, de így is sokan szerencsétlenül jártak. Legelőször a vadászkutya csuklott össze; vinnyogott és rángatózott a földön, szájával összevissza kapkodott, hogy elérje azt a láthatatlan valamit, ami a testébe fúródott, majd rövid küzdelem után izmai elernyedtek. A többi állat megérezte a vér szagát, ami egyszeriben elnyomta a zsákmány illatának csalogatását.

Pukkanó hangok hallatszottak. Fentről gránátok záporoztak a kutyák és az alagút szája közé. Fojtogató füst gomolygott belőlük, ellepte a szűkölő négy lábúakat. A fekete kutya prüszkölt, rázta a fejét meg a bundáját, hogy valamiképp megszabaduljon a füsttől, de semmi

sem használt. A fiatalok még eljutottak az alagútig, azonban a Falka többi tagja a felszínen rekedt, kiszolgáltatva az embereknek. Megint puskák ropogtak, a fekete hallotta a zajban a falkavezér vonyítását is.

Tehetetlenül várta a véget, míg az öt lábujjú vissza nem jött érte. Az öreg kutyának nem ment könnyen, hogy mozgásra ösztönözze társát, ezért belecsípett a lábába, aztán megmutatta neki a helyes utat. Az emberek már a sarkukban voltak, amikor kiértek a füstből, és újra levegőhöz jutottak. A magas alakok még ijesztőbben néztek ki, mint máskor: maszkjaik miatt semmi sem látszott az arcukból, csak a szemük, és egyáltalán nem zavarta őket a füst. Úgy jártak-keltek, mintha nem is kellene levegőt venniük.

A fekete az öt lábujjú nyomában egy épülő házban keresett menedéket. Tekergőző vezetékek, homok meg törmelék nehezítette a menekülést. Az öt lábujjú a lépcsőn igyekezett felfelé, és már sokkal előrébb járt, mint a fekete, pedig csak botladozva bírt menni. A félelem olyan erőt adott neki, mintha semmilyen hátrányt nem szenvedne lábai miatt.

Valami felrobbant közvetlenül a fekete kutya feje mellett, a kavargó por egy időre megint elvakította. Zavarodottan tüszögött, lábai annyira remegtek, hogy már képtelen volt tovább menekülni. Földre kuporodott, mikor nehéz lépteket hallott, suhogással és csörgéssel, amely az emberek jellegzetes hangja volt. Gyorsan közeledett felé; nem olyan sebesen, ahogy ő tudott szaladni, de egy emberhez képest meglepően fürgén, míg belé nem ütközött – ekkor hatalmas puffanással rázuhant. Az állat felvinnyogott, fogaival jobbra-balra kapdosott, még bele is csípett a hadonászó férfi kezébe. Végül sikerült kikászálódnia a nehéz test alól, egyúttal kikeverednie a porfelhőből. A siker és a tüdejébe tóduló friss levegő új erővel töltötte el.

Már rohant volna tovább falkatársa után, de ekkor az ember elérte elejtett fegyverét, és tüzet nyitott. A kutya megugrott, elvétette a lépést, és visszacsúszott a lépcsőn. A szörnyű ember üvöltött valamit, dühödt fröcsögése azonban fájdalmas visítózásba csapott át: az alfanőtény utolérte őket, s amint meglátta a földön heverő embert, rávetette magát, és marcangolni kezdte. Áldozata hátracsapott, hogy megüsse a

puskatussal, de csak azt érte el, hogy a harcedzett szuka most a karját kapta el, azt marta véresre. A fegyver megint kiesett a kezéből, legurult a lépcsőn. A fekete kutya tudta, hogy már nem lesz baj: az emberek híresen tehetetlenek voltak, ha a földre kerülnek, azonkívül kiszolgáltatottak lettek a fegyverük nélkül.

Tovább rohant felfelé, és mikor felfedezte az öt lábujjú szagát, követte. Fogalma sem volt, merre vezet ez az út, csak remélte, hogy eljutnak a biztonságos bújóhelyig, és ott újra együtt lehet a Falka, ihatnak a hűsítő, tiszta vízből.

Az összetapadt fehér porból álló talaj egyre lazábbá vált a kutya lépteit alatt; a nyomtatott falak lyukacsosak voltak, málladoztak, a réseken pedig halvány fény szűrődött be. Aztán hirtelen már nem a tojáshejszerű falak vették őt körbe, hanem a nehéznyomtatógép rideg acélja. A fémkarok között mindent behálózta a vastag vezetékek, amelyekben úgy bűgött-zizegett az áram, akár egy dühös méhraj. A fekete szuka elosont közöttük, félt, hogy felébreszt valami borzalmat, ám akármilyen lassan ment, lábait alatt minden lépésnél huppogott a vékony talaj.

Az öt lábujjú vakkantott neki egyet, rövidesen meg is látták egymást. Azonban az acélkarok közti szűk járat nem vezetett sehová. Előttük áthatolhatatlan ajtó zárta el az utat, mögöttük pedig már hallották az emberek kiáltását. A két kutya tehetetlenül járkált fel és alá.

Nem tehettek mást, visszafordultak. Felkészültek rá, hogy ismét szembenézzenek az emberekkel, de csak akkor pillantották meg őket, amikor már a nyomtatógép szélére értek. A vezetékek álmosan lógtak alá a karok végén, és lustán himbálóztak a szélben.

A fegyveresek is észrevették a két állatot, célra tartották puskaikat, a kutyák pedig vicsorogva elrugaszkodtak...

Azonban amint a fehér porból nyomtatott talaj peremére léptek, az berogyott alattuk, és lezuhantak. Az állatok a földön kötöttek ki, de az ijedségen kívül más bajuk nem esett. Porfelhő vette körbe őket, fentről még potyogott néhány darab a félkész emeletről. Az öt lábujjú hörgött, habos nyál ömlött a szájából, kis híján vonszolnia kellett magát, anynyira kimerült. A fekete is legszívesebben lefeküdt volna, hogy kipi-

henje magát, erőt gyűjtsön, és később folytassa a menekülést, de élet-
ösztönei azt súgták neki, hogy egy pillanatra sem nyugodhat.

Sötétség vette körbe őket. Szorosan a porózus falhoz simulva elin-
dultak a derengő fény felé, ahonnan friss levegőt szimatoltak. Lépé-
senként megálltak, hallgatóztak, szaglászta. Emberek csapata rohant
el a fejük felett, ami sietségre ösztönözte őket. Mire elérték a járat vé-
gét, már mindketten loholtak. A fény néhány apró lyukon szűrődött
be, ott, ahol a nyomtatott válaszfal még nem érte el teljes vastagságát.
A fekete kutya kaparni kezdett, hogy kitágítsa a legalsó lyukat, és az öt
lábujjú is segíteni próbált, ám mancsa alkalmatlan volt a feladatra,
ezért inkább rágcsálta a falat, hogy minél előbb kijussanak.

Az emberek lejöttek az emeletről, kitartóan keresték őket. A kutyák
ijedten felkapták a fejüket a kiabálására, de folytatták a munkát. Az öt
lábujjú a fogával tépte a falat, mind a négy lábával megtámaszkodott,
úgy kezdte feszegetni az egyik darabját. Érezte, hogy mindjárt elenged,
azonban a fáradtság már kezdett úrrá lenni az öreg kutyán. Fekete
társa is rájött, hogy eredményesebb, ha kaparás helyett a feszegetésbe
fekteti minden erejét: ő is tépni, húzni kezdte a faldarabot, míg végül
egy reccsenéssel elrepedt. Emberek ordításától hajtva bújtak ki a ré-
sen, előbb a fekete, majd az öt lábujjú, aki felvisított ijedtében, mikor
a fegyverek megszólaltak. Végre szabadon rohantak a friss levegőn, és
remélték, hogy üldözőik feladják.

Nem csak nekik sikerült kijutni a gyilkos udvarról: a fehér alfanős-
tény, a sebesült falkavezér és négy másik kutya csatlakozott hozzájuk
a nyílt ég alatt. Pocsolyákkal tarkított betonon szaladtak le a mocskos
vízhez, leugrottak a partfalról, ahol talpuk végre puha homokot érint-
hetett. A vezér elterült, mikor a többiek után vetette magát, de felállt,
megrázta magát, hogy szabaduljon a bundáját borító ragacsos iszap-
tól.

A kutyák kis idő elteltével lassítottak, mikor érezték, hogy már
nincs félnivalójuk. A túlpárt messze volt, a nagy víz kiszélesedett. Teher-
hajók ringatóztak a felszínen, de a kutyák ezektől nem féltek. Kime-
rülten csattogtak a nedves homokban. Az alfanőstény ment elől, orra
végig a földet pásztázta ennivaló után. Hasuk korgott az éhségtől, más-

fél napja egyikük sem jutott egy falathoz sem. A szomjúság is gyötörte őket, viszont nem mertek inni a folyóból – kölyökkoruk óta tudták, hogy betegek lennének tőle.

Egyikőjük sem gondolt már a történetekre, de ismét beléjük ivódott az emberek kegyetlensége és vadsága. A fekete kutya eddig is igyekezett elkerülni őket, mert minden egyes találkozással egyre mélyebbre vésődött benne, hogy a magas kétlábúak végzetes veszedelmeket rejtenek. Átható szaga volt gyilkos dühüknek vagy a rettegetésüknek. Ezekből állt egész lényük – más halovány illatot nem is lehetett érezni rajtuk. Még verejték, vér vagy a hús szagát sem.